

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci obžalovaného **JUDr. T. A. a spol.**, pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a iné na verejnom zasadnutí 7. februára 2012 v Bratislave o odvolaniach obžalovaných JUDr. T. A. a D. R. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 24. marca 2011, sp. zn. PK – 1T 48/2010, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. sa napadnutý rozsudok zrušuje u obžalovaného JUDr. T. A. v odsudzujúcej časti v celom rozsahu a u obžalovaného D. R. vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný JUDr. T. A.

uznáva za vinného, že

dňa 26. augusta 2007 v čase asi o 15.15 h v P. B., počas telefonického rozhovoru s obžalovaným D. R. si dal od menovaného sľúbiť finančnú hotovosť vo výške 1000,- € (jedentisíc eur) za to, že v jeho trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici, pod. sp. zn. 2T 211/02 zabezpečí u vecne príslušného sudcu JUDr. M. Č., aby mu bol doručený vydaný trestný rozkaz takým spôsobom, že nebude musieť cestovať na Slovensko a jeho adresa pobytu v zahraničí zostane utajená, následne JUDr. T. A. za uvedeným účelom

poslal dňa 27. augusta 2007 D. R. SMS správou svoje číslo účtu, ktoré dňa 5. septembra 2007 pri vzájomnom telefonickom rozhovore s obžalovaným D. R. upresnil a dňa 7. septembra 2007 prijal na svoj účet v S. a. s., S., B. finančnú hotovosť vo výške 600,- € (šesťsto eur) s tým, že jeho požiadavku vybavil náhradným riešením bez doručovania a vec nadobudla právoplatnosť späťne v doposiaľ presne nezistený deň mesiaca jún 2007,

teda

priamo pre seba si dal sľúbiť a prijal úplatok zato, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 329 Tr. zák.

tým spáchal

prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák.

Za to sa odsudzujú

obž. JUDr. T. A.

Podľa § 336 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3 s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní **jedného roka**.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa výkon trestu **podmienečne odkladá**.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa určuje **skúšobná doba** v trvaní **troch rokov**.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému **ukladá peňažný trest** vo výške **1000 eur**.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu ustanovuje **náhradný trest odňatia slobody** v trvaní **troch mesiacov**.

Obž. D. R.

Podľa § 336 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní **jedného roka**.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa výkon trestu **podmienečne odkladá**.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa určuje **skúšobná doba** v trvaní **troch rokov**.

II. Podľa § 285 písm. b/ Tr. por. sa obžalovaný **JUDr. T. A.** spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR z 3. novembra 2010, sp. zn. VII/1 Gv 123/07, podanej pre skutky, ktorých sa mal dopustiť tak, že

-v presne nezistený deň mesiaca september 2007, v P. B., v postavení okresného prokurátora, si v rozpore so svojimi povinnosťami podľa § 3 ods. 1, ods. 2, § 5 písm. a), písm. c), písm. d), zákona o prokuratúre č. 153/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov a v rozpore so základnými povinnosťami prokurátora podľa § 26 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. i), písm. l) zákona o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry č. 154/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, bez zákonného dôvodu, na základe požiadavky neoprávnenej osoby – súkromného podnikateľa F. B., nar. X., trv. bytom P. B. časť P. zadovážil priestupkové spisy vedené na Obvodnom úrade, Odbore všeobecnej vnútornej správy v P. B., pod sp. zn. Pr 230/2006 a Pr 231/2006, vyplývajúce pôvodne z trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve PZ v P. B., Úrade justičnej a kriminálnej polície. Odbore skráteného vyšetrovania, sp. zn. ČVS:ORP-307/OSV-PB-2006, proti podozrivej osobe Ing. M. J., nar. X., bytom P. B., S., vyhotovil fotokópie záujmových list a tieto dňa 25.09.2007 vo svojej kancelárii na Okresnej prokuratúre v P. B. aj odovzdal F. B., s úmyslom diskreditovať osobu Ing. M. J. ako prednostu Mestského úradu v P. B.,

-dňa 17. októbra 2007 v čase asi o 14.00 h vo svojej kancelárii na Okresnej prokuratúre v P. B. si dal sľúbiť od advokáta Mgr. M. P., nar. X., bytom P. Y., R., finančnú hotovosť vo výške 40 000 Sk, za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na primátora mesta P. B. M. A. a presvedčí ho, aby sa pri rozhodovaní o žiadosti o výmaz vecného práva - predkupné právo pre Mesto P. B. na odkúpenie nehnuteľnosti - prevádzková budova súp. č. 5, na parc. čk. KN 772/2 a pozemok parc. č. KN 772/2 - zastavaná plocha o výmere 2883 m² - V.X., z časti C listu vlastníctva Č. X., ako štatutár Mesta P. B. uvedeného práva vzdal v prospech nového vlastníka uvedenej nehnuteľnosti.

čím mal spáchať

u skutku v bode 3/ obžaloby čiastkový útok pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

u skutku v bode 4/ obžaloby čiastkový útok pokračovacieho prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák.

oslobodzuje,

lebo skutky nie sú trestným činom.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Špecializovaný trestný súd (ďalej len ŠTS) rozhodol tak, že sa obžalovaní JUDr. T. A. a D. R. uznávajú za vinných, že

1. a/ obžalovaný JUDr. T. A.

dňa 26. augusta 2007 v čase asi o 15.15 h v P. B., počas telefonického rozhovoru s obžalovaným D. R. si dal od menovaného sľúbiť finančnú hotovosť vo výške 1000,- € (jedentisíc eur) za to, že v jeho trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici, pod. sp. zn. 2T 211/02 zabezpečí u vecne príslušného sudcu JUDr. M. Č., aby mu bol doručený vydaný trestný rozkaz takým spôsobom, že nebude musieť cestovať na Slovensko a jeho adresa pobytu v zahraničí zostane utajená, následne JUDr. T. A. za uvedeným účelom poslal dňa 27. augusta 2007 D. R. SMS správou svoje číslo účtu, ktoré dňa 5. septembra 2007 pri vzájomnom telefonickom rozhovore s obžalovaným D. R. upresnil a dňa 7. septembra 2007 prijal na svoj účet v S. a. s., S., B. finančnú hotovosť vo výške 600,- € (šesťsto eur) s tým, že jeho požiadavku vybavil náhradným riešením bez doručovania a vec nadobudla právoplatnosť spätne v doposiaľ presne nezistený deň mesiaca jún 2007,

b/ obžalovaný D. R.

dňa 26. augusta 2007 v čase asi o 15.15 h počas telefonického rozhovoru z neustáleného miesta S., sľúbil JUDr. T. A. finančnú hotovosť vo výške 1000,- € (jedentisíc euro) za to, že v jeho trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp. zn. 2T 211/2002 zabezpečí u vecne príslušného sudcu JUDr. M. Č., aby mu bol doručený vydaný trestný rozkaz takým spôsobom, že nebude musieť cestovať na Slovensko a jeho adresa pobytu v zahraničí zostane utajená a dňa 7. septembra 2007 po tom, ako mu JUDr. T. A. v dňoch 4. a 5. septembra 2007 oznámil, že je to v poriadku, je tam náhradné riešenie, všetko je ako sa dohodli, že je to už právoplatné s júnovým dátumom, urobili to inak a upresnil svoje číslo účtu, D. R. zaslal na účet JUDr. T. A. v S., S., B., finančnú hotovosť vo výške 600,- € (šesťsto eur) za vybavenie jeho požiadavky,

2. obžalovaný JUDr. T. A.

v presne nezistený deň mesiaca september 2007 v P. B. v postavení okresného prokurátora sa v rozpore so svojimi povinnosťami podľa § 5 písm. d) Zákona o prokuratúre Č. 153/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov a v rozpore so základnými povinnosťami prokurátora podľa § 26 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. i), písm. l) Zákona o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry Č. 154/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, bez zákonného dôvodu na základe požiadavky neoprávnenej osoby - súkromného podnikateľa F. B. zadovážil priestupkové spisy vedené na Obvodnom úrade, Odbore všeobecnej vnútornej správy v P. B., pod sp. zn. Pr 230/2006 a Pr 231/2006 vplývajúce pôvodne z trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve PZ v P. B., Úrade justičnej a kriminálnej polície, Odbore skráteného vyšetrovania, sp. zn. ČVS:ORP-307/OSV-PB-2006, proti podozrivej osobe Ing. M. J., vyhotovil fotokópie záujmových listín a tieto dňa 25. septembra 2007 vo svojej kancelárii na Okresnej prokuratúre v P. B. aj odovzdal F. B. s úmyslom diskreditovať osobu Ing. M. J. ako prednostu Mestského úradu v P. B.,

3. obžalovaný JUDr. T. A.

dňa 17. októbra 2007 v čase asi o 14.00 h vo svojej kancelárii na Okresnej prokuratúre v P. B. si dal sľúbiť od advokáta Mgr. M. P. jednotretinový podiel z finančnej sumy 40.000,- Sk (1.327,76 €) za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na primátora mesta P. B. M. A. a presvedčí ho, aby sa pri rozhodovaní o žiadosti o výmaze vecného práva - predkupné právo pre Mesto P. B. na odkúpenie nehnuteľnosti - prevádzková budova súp. Č. 5, na parc. Č. k. KN 772/2 a pozemok parc. Č. KN 772/2 - zastavaná plocha o výmere 2883 m² - V.X., z časti C listu vlastníctva Č. X., ako štatutár Mesta P. B. uvedeného práva vzdal v prospech nového vlastníka uvedenej nehnuteľnosti.

Týmto konaním podľa napadnutého rozsudku obžalovaný JUDr. T. A. spáchal v bode 1.a/, v bode 3/ pokračovací prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Obžalovaný D. R. spáchal konaním uvedeným v bode 1.b/ prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák.

Obžalovanému A. súd prvého stupňa uložil podľa § 326 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 s poukazom na § 36 písm. j/ 1/, § 37 písm. e/, h/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia

slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, ktorý mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienienečne odložil na skúšobnú dobu štyroch rokov (§50 ods. 1 Tr. zák.).

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému zároveň uložený peňažný trest vo výmere 1200 eur s náhradným trestom odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov (§ 57 ods. 3 Tr. zák.), ako aj trest zákazu činnosti – výkonu funkcie prokurátora na dobu 5 rokov (§ 61 ods. 1 Tr. zák.).

Obžalovanému R. Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 336 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4 s poukazom na § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.).

Obžalovaný A. bol výrokom označeným ako II. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby, podanej pre skutok zo dňa 14. februára 2007 (tento výrok nebol podanými odvolaniami napadnutý, preto ho odvolací súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. nepreskúmaval).

Proti rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote obžalovaný A. písomným podaním obhajcu (JUDr. S.), a to proti výrokom o uznaní viny u obžalovaného A. v celom rozsahu a proti výroku o treste (oslobodzujúceho výroku o vine sa odvolanie nedotklo, ako výslovne uvádza).

Podanie obhajcu – JUDr. F. z 23. júna 2011 je ďalším odôvodnením odvolania, ktoré pôvodne (a v zákonnej lehote) podal obhajca JUDr. S..

Obsahovo a vo svojej podstate zodpovedajú uplatnené odvolacie dôvody nasledovnému:

Vo vzťahu ku skutku v bode 1.a/ výroku o vine je rozsudok napádaný z dôvodov, že nemohlo ísť o spáchanie nepriamej korupcie, nakoľko v čase predmetnej dohody medzi obžalovaným a D. R. bola trestná vec naposledy menovaného už právoplatne skončená, a teda obžalovaný v nej nemohol u konajúceho sudcu nič dosiahnuť. O vec sa síce zaujímal, ale

sudcu neovplyvňoval, nakoľko na to, vzhľadom na štádium trestného konania, nebol dôvod. Suma 600 eur bola obž. A. poslaná za tzv. „námahu“.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku obaja obhajcovia dospievajú k záveru, že konanie obžalovaného nie je možné posúdiť ako trestný čin z hľadiska znakov ako objektívnej, tak aj subjektívnej stránky príslušnej skutkovej podstaty, resp. aj materiálneho korektívu prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. Aj keď bolo porušením služobných povinností, môže ísť nanajvýš o disciplinárne zavinenie, pričom dotknuté priestupkové rozhodnutie si F. B. mohol zaobstarať aj legálne podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Obdobne konaním u skutku v bode 3/ výroku rozsudku nespáchal podľa podaných odvolaní obžalovaný žiaden trestný čin. Úplatok nežiadal ani neprijal, reči vedené osobami prítomnými v jeho kancelárii nebral vážne a pokiaľ volal primátorovi mesta P. B., neovplyvňoval ho v jeho názore na riešenie otázky predkupného práva neprípustným spôsobom.

V podaní JUDr. F. sa zároveň namieta nezákonnosť použitia informačno-technických prostriedkov v dotknutom trestnom konaní.

Obaja obhajcovia navrhujú napadnuté rozhodnutie v odsudzujúcej časti zrušiť, rovnako vo výroku o treste a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

Obžalovaný R. podal odvolanie v zákonnej lehote podaním obhajkyne.

Napáda ním rozsudok ako celok, žiada jeho zrušenie z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. a svoje oslobodenie spod obžaloby rozsudkom odvolacieho súdu (§ 322 ods. 3 Tr. por.), a to z dôvodov podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

Skutok, ohľadom ktorého učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je trestným činom. V čase kontaktu s obžalovaným A. bola už jeho trestná vec právoplatne skončená, o čom vedomosť nemal, reálne však už v tomto čase nebolo možné sudcu ovplyvniť. Finančné prostriedky zaslal Dr. A. ako dar.

Vo vzťahu k výroku o treste namieta, že súd nezohľadnil jeho nevedomosť o spôsobe doručovania predmetného rozhodnutia, zahladenie doterajších odsúdení obžalovaného, a okolnosť, že svojím konaním nemohol ani potenciálne zmeniť rozhodnutie v už právoplatne skončenej veci.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry sa k odvolaniam obžalovaných nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) preskúmal napadnutý rozsudok, resp. jeho odsudzujúcu časť (oslobodzujúca časť, vo výroku označená ako II. nebola odvolaním napadnutá). Vykonal prieskum podľa § 316 Tr. por. a okrem výroku o vine vo vzťahu k bodom 1a/ a 1b/ odsudzujúcej časti rozsudku (ako je vysvetlené ďalej) preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť ostatných výrokov tejto (odsudzujúcej) časti rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, predchádzajúceho rozsudku.

V rámci postupu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol odvolací súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Takto zistil nasledovné:

Výrok o vine v bodoch 1a/ a 1b/ odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku

Výrok rozsudku v týchto bodoch odvolací súd neskúmal z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. Obžalovaný A. totiž zákonne konformným spôsobom učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. (skutok v bode 1a/) a obžalovaný R. vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v znení účinnom pred 1. septembrom 2011 (skutok v bode 1b/), ktoré (vyhlásenia) súd prvého stupňa prijal uznesením podľa § 257 ods. 6 Trestného poriadku vo vyššie uvedenom znení.

K postupu po prijatí vyhlásení a k odvolaciemu prieskumu výroku o vine v tejto časti najvyšší súd uvádza:

Inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúvanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. alebo podľa § 257 ods. 1 písm. c/, ods. 4 Tr. por., ktorému (naposledy uvedenému vyhláseniu) obsahovo zodpovedá vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c/, ods. 3 Tr. por. v znení účinnom pred 1. septembrom 2011 (podľa Trestného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2011 je táto nepreskúmateľnosť vo vzťahu k opravným prostriedkom výslovne upravená v ustanovení § 257 ods. 5 Tr. por.).

Odpoveďou na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por. (na základe pokynu na takýto postup, ktorý je uvedený v § 257 ods. 5 Tr. por., resp. § 257 ods. 4 Tr. por. v znení účinnom pred 1. septembrom 2011) vyjadrujú obžalovaní svoju vôľu prijať vinu za skutok zistený výrokom obžaloby a zároveň aj jeho právnu kvalifikáciu bez výhrad, rovnako ako pri dohode o vine a treste (§ 333 ods. 3, § 334 ods. 1, 4 Tr. por.). Ak súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por., resp. § 257 ods. 6 Tr. por. v znení účinnom pred 1. septembrom 2011 toto vyhlásenie prijme, nemá už procesný priestor na dokazovanie, ktoré by vyvolalo zmenu skutkových zistení obžaloby, zároveň ani možnosť zmeny právnej kvalifikácie skutku, určenej obžalobou. Inak by boli otázky, pokladané obžalovanému podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por. nezmyselné a bez právnej relevancie. To platí aj o preskúmaní výroku o vine rozsudku, vyhláseného na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného, v odvolacom aj v dovolacom konaní (okrem preskúmania porušenia práv obhajoby v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ak by toto porušenie vyvolalo okolnosť, že obžalovaný učinil príslušné vyhlásenie, alebo ak by práva obhajoby boli porušené tým, že nebol dodržaný vyhláseniu a jeho prijatiu zodpovedajúci zákonný postup). V tomto smere je ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. v znení zákona č. 262/2011 Z.z. len výslovným vyjadrením princípu, ktorý je výkladovo daný súhrnom obsahu ustanovenia § 257 Tr. por. aj v jeho znení účinnom pred 1. septembrom 2011.

V súdnom konaní v preskúmvanej veci sa postupuje v zmysle § 567j ods. 2 Tr. por. podľa Trestného poriadku v znení účinnom pred 1. septembrom 2011.

Ako už bolo uvedené, výrok o vine (vrátane právnej kvalifikácie), ktorý bol vyhlásený na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. alebo podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku v príslušnom znení nie je možné v odvolacom

konaní vecne preskúmať, čo je právne dané nevykonaním dokazovania o dotknutom skutku na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 7 Tr. por. a analogickým použitím ustanovenia § 334 ods. 4 Tr. por. Rovnako ako pri schválení dohody o vine a treste tu ide o odsúdenie bez dôkazného skúmania žalovaného skutku v súdnom konaní a bez naň nadväzujúcej právnej kvalifikácie tohto skutku súdom, ktorý je v naposledy uvedenom smere viazaný obžalobou (naopak je tomu vo všeobecnom kvalifikačnom režime v zmysle § 278 ods. 3 Tr. por.). Ide o slobodný prejav vôle obžalovaného prijať vinu podľa obžaloby, ktorý zákon rešpektuje a umožňuje.

Ak má súd pochybnosti o výsledkoch prípravného konania vo vzťahu k žalovanému skutku v rovine skutkovej alebo právnej, má procesný priestor na ich vyjadrenie vymedzený pri rozhodovaní o otázke, či vyhlásenie obžalovaného prijme. Následné skúmanie viny, resp. jej kvalifikačnej podoby vo vzťahu k dotknutému skutku by popieralo zmysel a obsah predchádzajúceho uznania viny obžalovaným a prijatia tomu zodpovedajúceho vyhlásenia súdom.

Je ešte potrebné uviesť, že ani pri prijatí vyhlásenia o nepopretí spáchania skutku (teda nie vyhlásenia, že obžalovaný je vinný z jeho spáchania), k čomu došlo aj v preskúmvanej veci u obž. R., nemôže súd prvého stupňa meniť právnu kvalifikáciu, určenú obžalobou. Obžalovaný totiž vyhlasuje, že nepopiera spáchanie skutku, nie len samotné jeho vykonanie. Pojem „spáchanie“ je vyjadrením trestnosti činu, ktorú obžalovaný vo vzťahu ku svojmu konaniu potvrdzuje aj právne (podľa obžalobnej kvalifikácie) odpoveďou na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. f/ a g/ Tr. por. Pri vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. je formulácia o spáchaní skutku doplnená aj termínom „vina“, obsahovo však ide o tie isté právne účinky.

Oba druhy pozitívneho vyhlásenia o vine sa líšia len možnou voľbou obžalovaného, či nepoužije namiesto priameho vyhlásenia o vine „mäkšie“ vyhlásenie o nepopretí spáchania skutku. Procesný režim týchto vyhlásení je rovnaký - v zmysle § 257 ods. 4 Tr. por., resp. § 257 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom pred 1. septembrom 2011 sa pre potreby ďalšieho konania a rozhodnutia aj vyhlásenie o nepopretí spáchania skutku považuje za priznanie spáchania tohto skutku, čo zodpovedá vyhláseniu podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Ak sa teda koná podľa Trestného poriadku v znení účinnom pred 1. septembrom 2011 a bolo podané odvolanie proti výroku rozsudku o vine, ktorý vychádza z prijatia vyhlásenia

obžalovaného podľa § 257 ods. 6 Tr. por., odvolací súd preskúma, či dotknutý výrok skutkovo a právne zodpovedá obžalobe (k čomu v tejto veci, pokiaľ ide o body 1a/ a 1b/ výroku o vine došlo s pozitívnym výsledkom tohto prieskumu). Ak áno, odvolanie zamietne podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ako podané neoprávnenou osobou (pri použití Trestného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2011 by použil rovnaké ustanovenie, avšak odvolanie by zamietol pre jeho neprípustnosť). Ak by súd prvého stupňa rozhodol pri zmene obžalobných skutkových zistení alebo právnej kvalifikácie, zruší odvolací súd rozsudok pre podstatnú chybu konania podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Odvolací súd však nebude postupovať podľa § 316 ods. 1 Tr. por. (a to ani podľa zákona v znení účinnom od 1. septembra 2011), ak preskúmava zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste alebo ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, alebo ak preskúmava zákonnosť a odôvodnenosť ďalších výrokov o vine, ktoré sa týkajú toho istého obžalovaného. To platí aj v prípade, ak odvolací súd preskúmava zákonnosť a odôvodnenosť toho istého výroku o vine, avšak len z hľadiska iného čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu. Od výsledku tohto prieskumu potom závisí rozhodnutie o odvolaní ako o jednotnom celku.

Tak tomu je aj v prejednávanej veci.

Vo vzťahu k obžalovanému R. bola preskúmaná zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste na základe jeho odvolania, a to s výsledkom, ktorý je popísaný ďalej.

Pokiaľ ide o obžalovaného A., odvolací súd preskúmal a z ďalej uvedených príčin mal dôvod na zrušenie výrokov o vine v bodoch 2/ a 3/ napadnutého rozsudku. Keďže v prípade potvrdenia uznania viny u skutku v bode 3/ by išlo pri skutkoch v bodoch 1/ a 3/ o čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, nemohol odvolací súd ponechať výrok o vine v bode 1a/ nedotknutý a postupovať len čiastočným zrušením výroku o vine (vo vzťahu ku skutku v bode 3/) a výroku o treste v zmysle § 321 ods. 2 veta druhá Tr. por. Nezrušený výrok o vine vo vzťahu ku skutku v bode 1a/ by totiž z hľadiska právnej kvalifikácie, uvedenej v napadnutom rozsudku a týkajúcej sa oboch čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu, nebol v súlade so zákonom. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému A. v odsudzujúcej časti v celom rozsahu, aj keď dôvody zrušenia sa netýkajú výroku v bode 1a/ jeho odsudzujúcej časti. Odvolací súd potom sám o tomto

skutku rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. na skutkovom a právnom základe už súdom prvého stupňa prijatého vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., a to v rovnakej pozícii, v akej rozhodoval súd prvého stupňa, teda pri viazanosti skutkovými zisteniami a právnou kvalifikáciou podľa obžaloby. Zároveň rozhodol o vine pri skutkoch v bodoch 2/ a 3/ výroku I. napadnutého rozsudku a o treste tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a odôvodnené ďalej.

Výrok o vine v bode 2/ odsudzujúcej časti rozsudku

Obžalovaný vyhotovenie fotokópie priestupkového rozhodnutia a jeho odovzdanie F. B. priznáva, popiera však, že by na tento účel priestupkové spisy príslušného obvodného úradu zadovážil a taktiež popiera úmysel spôsobiť Ing. J. škodu, resp. p. B. alebo inej osobe prospech. Vzhľadom k materiálnemu korektívu u prečinu (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) považuje porušenie svojich povinností, vyplývajúcich z funkcie prokurátora nanajvýš za disciplinárne previnenie.

Pri plnení prieskumnej povinnosti v rozsahu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný skutok sa stal, ale nie je trestným činom.

Pre kvalifikáciu skutku ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. je z hľadiska objektívnej stránky tejto skutkovej podstaty potrebné, aby protiprávne konanie páchatel'a v postavení verejného činiteľa spočívalo priamo vo vykonávaní jeho právomoci, a to spôsobom odporujúcim zákonu.

Obdobne konanie popísané v § 326 ods. 1 písm. b/ a c/ Tr. zák. je priamo viazané na výkon právomoci, a to prekročením alebo nesplnením povinnosti z nej (alebo z rozhodnutia súdu) vyplývajúcej.

Táto právomoc je zákonom daná orgánu verejnej moci, v štruktúre ktorého páchatel' pôsobí a ktorého právomoc ako verejný činiteľ vykonáva.

Nepostačuje teda porušenie služobných povinností, pokiaľ ku tomuto porušeniu nedošlo v rámci výkonu právomoci, ktorá má prvky rozhodovania a moci, resp. rozhodovania vo sfére výkonu verejnej moci.

Právomoc je zákonom vymedzená pre rôzne orgány verejnej moci v osobitných predpisoch.

Vo vzťahu k prokuratúre je jej právomoc (pôsobnosť) na základe rámcovej ústavnej úpravy v zákonnej rovine upravená všeobecne v § 3 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o prokuratúre). Ustanovenia § 4 a 6 zákona o prokuratúre potom konkretizujú, ako jednotliví prokurátori (nadriadení prokurátori) vykonávajú pôsobnosť prokuratúry, čo je bližšie rozvedené v tretej časti zákona o prokuratúre (osobitne je upravená pôsobnosť generálneho prokurátora v druhej časti tohto zákona).

Ustanovenie § 5 zákona o prokuratúre (uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku) v písmenách a/ až d/ vymedzuje, akými kritériami sa prokurátor riadi pri plnení svojich zákonných úloh. Nejde však o ustanovenie kompetenčné, ktoré by právomoc (pôsobnosť) zakladalo. To platí i o povinnostiach podľa § 26 a ďalších ustanovení zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov.

V preskúmvanej veci nemôže byť trestným činom obžalovaného postup v rámci dozoru v trestnom konaní podľa § 4 ods. 1 písm. a/, § 17 ods. 1 zákona o prokuratúre, § 230 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. por., ku ktorému podľa vykonaných listinných dôkazov a výpovede svedka – dozorového prokurátora JUDr. M. došlo, a to riadnym úradnym postupom naposledy menovaného.

Pokiaľ obžalovaný do postupu vybavovania veci (ktorú nevybavoval osobne) vstúpil tým, že vyhotovil fotokópiu právoplatného rozhodnutia o priestupku z dozorového spisu a poskytol ich inej osobe, porušil tým svoje služobné povinnosti (v zásade tie ktoré označuje vo svojom výroku rozsudok pri dôvodnej redukcii oproti obžalobe), a to aj za predpokladu, že si sv. B. mohol súvisiacu informáciu o výsledku konania zaobstarat' aj iným (zákonným) postupom. Takéto konanie obžalovaného však nie je výkonom právomoci verejného činiteľa, ako to má na mysli § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (ani písm. b/ alebo c/ naposledy uvedeného ustanovenia). O uvedený trestný čin by išlo, ak by obžalovaný ovplyvňoval priebeh dotknutého trestného konania prostriedkami, ktorými vykonáva pôsobnosť prokuratúry prokurátor, resp. nadriadený prokurátor, a to v úmysle spôsobiť osobe, ktorej sa konanie týka alebo inej osobe škodu, alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

V dôsledku absencie znaku „výkonu právomoci“ v konaní obžalovaného je nadbytočné rozoberať okolnosť, do akej miere mohla byť jeho konaním spôsobená Ing. J. škoda (v obžalobe charakterizovaná ako diskreditácia), pokiaľ išlo o poskytnutie fotokópie skutočne vydaného a právoplatného rozhodnutia o priestupku menovaného (aj keď, ako už bolo uvedené, o porušení povinností prokurátora nepochybne išlo).

Keďže dvojročná lehota na začatie disciplinárneho konania, plynúca od spáchania disciplinárneho previnenia, uvedená v § 198 ods. 1 písm. a/ zákona č. 154/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov už uplynula, najvyšší súd namiesto postupu podľa § 280 ods. 2 Tr. por. mal dôvod na oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por. (predmetný skutok nie je trestným činom).

Výrok o vine v bode 3/ odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku

Obžalovaný v odvolaní vo vzťahu k tomuto výroku obsahovo namieta, že reči podnapitých osôb – Mgr. P. a JUDr. W. vo svojej kancelárii dňa 17. októbra 2007 nebral vážne a pokiaľ potom telefonicky kontaktoval primátora A., nebral to ako jeho ovplyvňovanie a nečinil tak za účelom získania úplatku, resp. takým spôsobom neprijímal jeho ponuku.

Vo vzťahu k uvedenému skutku je taktiež potrebné konštatovať, že napriek svojmu nastaniu (v podstate hodnotenia dôkazov je potrebné so súdom prvého stupňa súhlasiť), tento skutok nie je trestným činom.

Skutková podstata podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. počíta s naplnením znaku pôsobenia na „právomoc“ osoby uvedenej v § 328 až 331 Tr. zák. Pojem právomoci, ktorá je spojená s postavením, resp. výkonom funkcie verejného činiteľa (§ 128 Tr. zák.) a ktorá spočíva v rozhodovaní v oblasti verejnej moci predurčuje možné použitie (z uvedených skutkových podstát) vo vzťahu k pasívnej korupcii len kvalifikáciu podľa § 329 ods. 1, 2 ev. v spojení s ods. 3 Tr. zák. (alebo podľa §§ 330 a 331 Tr. zák., ak ide o zahraničného verejného činiteľa). Takáto kvalifikácia (§ 336 ods. 1 v spojení s § 329 ods. 1, 2 Tr. zák.) by prichádzala do úvahy, ak by mal obžalovaný pôsobiť na primátora mesta P. B. v súvislosti s výkonom jeho právomoci ako verejného činiteľa. S tým by teda muselo byť spojené rozhodovanie s mocenským prvkom pri výkone určitej časti samosprávnej pôsobnosti (napr. obce, resp.

mesta ako stavebného úradu). V danom prípade však pri právnom nakladaní s predkupným právom, založeným zmluvným vzťahom, ktorého sa malo mesto vzdať tiež na základe zmluvy s majiteľom hotela M., o výkon právomoci nejde. Ide o dispozíciu s majetkom mesta, pri ktorej absentuje verejnoprávny prvok s mocenským aspektom. Mesto tu naopak vystupuje ako účastník súkromnoprávneho zmluvného vzťahu, ktorého subjekty sú v právne rovnocennom postavení.

Ustanovenie § 336 Tr. zák. o nepriamej korupcii teda pokrýva užší aplikačný priestor, než iné ustanovenia tretieho dielu ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona, týkajúce sa priamych korupčných foriem. Dôvodom je okolnosť, že, ako už bolo uvedené, nepriama korupcia je spojená len z prijímaním alebo poskytovaním úplatku za pôsobenie prijímateľa úplatku na výkon právomoci inej osoby, teda právomoci ako špecifického právneho inštitútu.

V rozsahu žalovaného skutku neprichádza do úvahy ani iná použiteľná právna kvalifikácia v zmysle niektorého z ustanovení osobitnej časti Trestného zákona. Aj tu teda bol dôvod na oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

Celkovým výsledkom rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k výroku (výrokom) napadnutého rozsudku o vine teda je (ako je uvedené už v časti odôvodnenia, týkajúcej sa výroku v bodoch 1a/ a 1b/) zrušenie rozsudku v celom rozsahu vo vzťahu obž. A. v odsudzujúcej časti, pričom použitý dôvod zrušenia podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., teda porušenie ustanovenia Trestného zákona pri právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, sa týka skutkov v bodoch 2/ a 3/ preskúvaného rozhodnutia

O skutku v bode 1a/ výroku napadnutého rozsudku rozhodol odvolací súd skutkovo a právne v zhode s obžalobou, čo je odôvodnené vyššie.

O vine zo skutkov v bodoch 2/ a 3/ výroku napadnutého rozsudku rozhodol odvolací súd oslobodením podľa § 285 písm. b/ Tr. por., ako je tiež odôvodnené vyššie.

Výrok o vine v bode 1b/ (obž. R.) ponechal odvolací súd nedotknutý (odvolanie nezamietol podľa § 316 ods. 1 Tr. por., keďže preskúval výrok o treste u obž. R., ako je opäť uvedené vyššie).

Bez ohľadu na primárne dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu o vine na základe podaných odvolaní, je potrebné uviesť k otázke súladu so zákonom pri použití informácií zabezpečených vyhotovením obrazovo-zvukových záznamov, resp. odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky nasledovné:

Pôvodné príkazy sudcu pre prípravné konanie Špecializované trestného súdu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky (§ 115 ods. 2 Tr. por.) a na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov (§ 114 ods. 2 Tr. por.) boli vydané 8. júna 2007 vo veci trestného stíhania začatého podľa § 199 ods. 1 Tr. por. pre podozrenie z korupcie prokurátora Okresnej prokuratúry P. B. pri výkone jeho funkcie uznesením zo 4. júna 2007 (ČVS: PPZ-58/BPK-Z-2007). Takto boli zabezpečené dôkazné informácie vo vzťahu ku skutkom v bodoch 1a/, 1b/ a 2/ výroku napadnutého rozsudku (vo vzťahu ku skutkom 1a/ a b/ sa začalo trestné stíhanie uznesením z 28. augusta 2007 (ČVS: PPZ-98/BPK-Z-2008), a vo vzťahu ku skutku v bode 2/ uznesením z 2. októbra 2007 (ČVS:PPZ-116/BPK-Z-2007). Prvé z vyššie uvedených troch trestných stíhaní, začaté 4. júna 2007 bolo zastavené 21. augusta 2008 (ČVS:PPZ-58/BPK-Z-2007).

Ďalší príkaz na odpočúvanie, ako aj príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov bol vydaný sudcom pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu 27. septembra 2009, a to vo veci trestného stíhania pre skutky v bode 1a/ a 1b/, ktoré sa začalo uznesením z 28. augusta 2007. Takto bol zabezpečený záznam zo 17. októbra 2007 (skutok v bode 3 výroku o vine napadnutého rozsudku). Trestné stíhanie pre skutok v bode 3/ sa potom začalo uznesením z 24. októbra 2007 (ČVS:PPZ-127/BPK-Z-2007), následne boli na základe už uvedeného príkazu z 27. septembra 2007 zabezpečené záznamy z 26. a 29. októbra 2007 a zo 6. novembra 2007 (ku skutku v bode 3).

Obvinenie bolo potom pre všetky skutky dotknuté napadnutým rozsudkom vznesené 11. marca 2009 (vrátane skutku, ktorého sa týka oslobodzujúca časť výroku napadnutého rozsudku).

Okrem situácie po 28. auguste 2007, týkajúcej sa časti záznamov ku skutku v bodoch 1a/ a 1b/ a záznamov ku skutku v bode 3/ výroku o vine napadnutého rozsudku (skutky v bode 1a/ a 3/ sú čiastkovými útokmi toho istého pokračovacieho trestného činu, resp. by boli, ak by u skutku v bode 3/ išlo o trestný čin), neboli splnené podmienky pre použitie

zabezpečených informácií ako dôkazu, keďže išlo o záznamy získané podľa § 114 Tr. por. v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej boli dotknuté záznamy na základe súdneho príkazu vyhotovené, pričom neboli splnené podmienky podľa § 114 ods. 7 Tr. por.

K tomu je ešte potrebné uviesť, že vzhľadom ku kritériám § 122 ods. 10 Tr. zák., a to jednak spôsobu spáchania a jednak času spáchania činov (skutkov) je vylúčené, aby u skutkov podľa uznesenia o začatí trestného stíhania zo 4. júna 2006, skutku uvedeného v oslobodzujúcej časti výroku rozsudku (trestné stíhanie začaté uznesením zo 7. septembra 2007 vo veci ČVS: PPZ-103/BPK-Z-2007) a skutku v bode 2/ odsudzujúcej časti výroku rozsudku išlo o čiastkové útoky toho istého pokračovacieho trestného činu (teda ani keby bolo dokázané spáchanie týchto činov obžalovaným ako trestných činov).

Čo sa týka požiadavky súčasného vedenia trestného konania v zmysle § 114 ods. 7 a § 115 ods. 7 Tr. por., súd prvého stupňa ju v odôvodnení napadnutého rozsudku interpretuje nesprávne.

Odôvodnenie rozsudku uvádza, že slovo „súčasne“, uvedené v dotknutých ustanoveniach je potrebné správne vzťahovať k okamihu použitia výsledku týchto procesných inštitútov a nie k okamihu k ich vykonávania.

V tejto otázke sa však súd prvého stupňa mylí. Nezodpovedá vecnej logike, aby zákon požadoval ako podmienku dôkaznej použiteľnosti informácie súčasné vedenie trestného konania vo veci, v ktorej bola táto informácia legálne získaná, a tento súbeh konaní mal byť daný ešte v čase, keď bude predmetná informácia v inom trestnom konaní použitá (teda v konečnom dôsledku na hlavnom pojednávaní v súdnom konaní). Použiteľnosť dôkazov v inom konaní by teda bola viazaná na podmienku, ktorá sa tohto (iného) konania vôbec netýka, a závisí len od priebehu, resp. dĺžky konania v pôvodnej veci.

Zároveň platí, že podľa takeého výkladu by informácie získané na základe príslušných príkazov z 8. júna 2007, vydaných v pôvodnom konaní, vedenom pod sp. zn. ČVS:PPZ-58/BPK-Z-2007 nemohli byť v súdnom konaní v prejednávanej veci použité, nakoľko toto konanie bolo zastavené 21. augusta 2008 (čo aj odôvodnenie rozsudku konštatuje a tým fakticky neguje svoj skôr uvedený výklad dotknutých ustanovení).

V konečnom dôsledku súd prvého stupňa slovo „súčasne“ vykladá ako súčasné vedenie trestného konania (ako konania podľa Trestného poriadku), teda nie konania občianskoprávneho, správneho alebo iného.

K tomu je potrebné uviesť, že Trestný poriadok upravuje postup v trestnom konaní (§ 1 Tr. por.), a nie v občianskom súdnom, správnom, či inom konaní. Je evidentne nadbytočné, aby trestnoprocesný predpis ustanovoval podmienky pre dôkazné použitie podľa jeho úpravy v určitej veci zabezpečených informácií v inej veci s určením kritéria, že musí ísť o iné trestné (teda nie občianske súdne, správne alebo iné) konanie. Termín „súčasne“ by však nezapadal ani do tejto konštrukcie.

Jediným vecne odôvodneným východiskom, ktoré je možné použiť pri výklade zákonnej požiadavky „súčasného vedenia trestného konania v inej trestnej veci“ (s príslušnou právnou kvalifikáciou činu) je časová paralela trestného konania v oboch dotknutých veciach, a to v momente zabezpečenia dôkaznej informácie, ktorá má byť použitá duplicitne (v oboch konaniach).

Účelom úpravy, založenej na tomto princípe je vylúčenie zabezpečovania dôkazov „naslepo“, resp. preventívne bez toho, aby bol pre takýto postup dôvod, týkajúci sa možnosti spáchania určitého činu s jeho aspoň rámcovou identifikáciou, týkajúcou sa podstaty tohto skutku.

Dotknutá informácia je však vždy použiteľná mimoprocesne (operatívne), resp. ako informačný podklad pre následný procesný postup s jeho už aj dôkaznou relevanciou (§ 199 ods. 2 Tr. por.).

Platí teda nasledovné:

Dôkazné informácie zabezpečené postupmi podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku sa môžu zásadne použiť len v trestnej veci, v ktorej bol príslušný postup vykonaný na základe príkazu predsedu senátu alebo sudcu pre prípravné konanie.

Výnimkou z tejto zásady je súčasne vedenie trestného konania v inej trestnej veci v zmysle §§ 113 ods. 9, 114 ods. 7, 115 ods. 7, 117 ods. 12 a 118 ods. 7 Tr. por. (vždy musí ísť o konanie pre trestný čin uvedený v odseku jeden toho-ktorého ustanovenia).

Súčasným vedením trestného konania v inej trestnej veci sa rozumie úkon, rozhodnutie alebo iný postup, vykonaný na základe Trestného poriadku, ku ktorému v inej trestnej veci došlo pred zabezpečením dotknutej dôkaznej informácie vo veci, v ktorej bol tento postup nariadený (jej zabezpečením sledovaním osôb a vecí, vyhotovením obrazového, zvukového alebo obrazovo-zvukového záznamu, odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky, prostredníctvom agenta, alebo porovnaním údajov v informačných systémoch).

Inou trestnou vecou sa rozumie trestné konanie (aj pred začatím trestného stíhania) pre iný skutok ako trestný čin. Takým činom je na účel aplikácie vyššie uvedených ustanovení potrebné chápať aj pokračovací trestný čin v celom súhrne jeho čiastkových útokov (§ 122 ods. 10 a ods. 13 Tr. zák.). Pre možnosť dôkazného použitia zabezpečenej informácie vo vzťahu ku všetkým čiastkovým útokom toho istého pokračovacieho trestného činu teda postačuje vedenie trestného konania pre niektorý z jeho čiastkových útokov.

Je potrebné upresniť, že v ustanovení § 117 ods. 12 Tr. por. absentuje explicitné vyjadrenie podmienky súčasného vedenia trestného konania v inej veci. Z hľadiska výkladovej systematiky je však zrejmé, že na „externé“ dôkazné použitie informácií zabezpečených agentom sa tiež vzťahuje jednotný a z rovnakého princípu odvodený normatívny model riešenia dotknutej otázky, ktorý pokrýva všetky inštitúty upravené v piatej hlave prvej časti Trestného poriadku.

Na dôvažok najvyšší súd uvádza, že vypustenie požiadavky súčasného vedenia trestného konania (úpravou vyššie uvedených ustanovení) bola súčasťou vládneho návrhu na zmenu Trestného poriadku, ktorá viedla ku jeho novelizácii zákonom č. 262/2011 Z.z. (s účinnosťou od 1. septembra 2011). V príslušnej obsahovej časti však návrh nebol Národnou radou Slovenskej republiky akceptovaný, čo síce nezohráva z pohľadu súdneho výkladu platného a účinného zákona rozhodujúci význam, táto okolnosť je však legitímnou súčasťou interpretačných podkladov vo vzťahu k dotknutým ustanoveniam.

Výrok o treste, týkajúci sa obž. A.

Tento výrok sa týka trestu za prečin, na ktorý sa vzťahuje odsudzujúca časť výroku o vine tohto rozsudku.

Trest bol obžalovanému ukladaný v rámci sadzby podľa § 336 ods. 1 Tr. zák.

Ako poľahčujúcu okolnosť hodnotil najvyšší súd okolnosť predchádzajúceho vedenia riadneho života obžalovaným v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zák., najmä jeho predchádzajúcu netrestanosť (uznanie viny v dôsledku absencie prejavu úprimnej ľútosti nemohol odvolací súd hodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť).

Priťažujúcu okolnosť najvyšší súd nezistil. Funkcia okresného prokurátora automaticky neznamená zneužitie tejto funkcie (§ 37 písm. e) Tr. zák.) na pôsobenie na výkon funkcie sudcu, väčšiu rolu môže zohrať osobný priateľský vzťah s dotknutým sudcom (resp. prezentovanie jeho budúceho využitia prijímateľom úplatku jeho poskytovateľovi). Okolnosť spáchania viacerých trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zák.) nebolo možné zohľadniť z dôvodu prevyšujúcej časti výroku o vine tohto rozsudku.

Prevaha poľahčujúcich okolností vyvolala zníženie hornej hranice trestnej sadzby podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák., čo výšku trestu reálne neovplyvnilo (upravená sadzba je sadbou až na dva roky trestu odňatia slobody).

Pri zohľadnení kritérií podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. odvolací súd uznal za primerané uznať obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní jedného roka.

Za rovnakých podmienok ako v prípade rozsudku súdu prvého stupňa najvyšší súd výkon tohto trestu podmiennečne odložil (§ 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.), zároveň určil skúšobnú dobu v trvaní troch rokov (§ 50 ods. 1 Tr. zák.).

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. uložil odvolací súd obžalovanému peňažný trest vo výške 1000 eur, keďže sa úmyselným trestným činom snažil získať majetkový prospech. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. bol pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu ustanovený náhradný trest odňatia slobody na tri mesiace.

Trest zákazu činnosti najvyšší súd obžalovanému neuložil, nakoľko neboli splnené podmienky podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. Ako už bolo uvedené v súvislosti s priťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. e/ Tr. zák., nemožno považovať za preukázanú súvislosť medzi spáchaním činu a pôsobením obžalovaného vo funkcii prokurátora. Sekundárne efekty tohto odsúdenia v zmysle zákona o prokuratúre (a iných osobitný predpisov), ktoré vylučujú ďalšie pôsobenie JUDr. T. A. v určitých profesiách, nie sú obsahom úpravy Trestného zákona, resp. obsahom výroku rozsudku trestného súdu na jeho podklade.

Výrok o treste týkajúci sa obž. R.

Ako už bolo uvedené v časti odôvodnenia, týkajúcej sa výroku o vine obžalovaného R., zákonnosť a odôvodnenosť tohto výroku odvolací súd neskúmal.

Pokiaľ ide o výrok o treste, odvolanie proti nemu bolo formulované v podobe, ktorá namieta uložený trest z dôvodu jednak okolností samotného činu v bode 1b/ výroku o vine napadnutého rozsudku, jednak odôvodnenie odvolania výslovne uvádza okolnosť nastania účinkov zahľadania predchádzajúcich odsúdení obžalovaného.

V rámci odvolacieho konania sa stala relevantnou práve naposledy uvedená okolnosť, nakoľko vo vzťahu k odsúdeniu spojenému s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 2 T 211/2002, už uplynula dvojročná lehota podľa § 50 ods. 6 Tr. zák., a to 23. júna 2011. Má sa teda za to, že sa odsúdený osvedčil, preto sa podľa § 50 ods. 7 Tr. zák. naň hľadí, ako keby nebol odsúdený. To platí aj u ostatných jeho predchádzajúcich odsúdení.

Z hľadiska preskúmaného výroku o treste nie je teda v čase rozhodovania odvolacieho súdu zohľadniteľná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. (odsúdenie predchádzajúce spáchanému činu). Nie je v nadväznosti na to možné zvýšiť spodnú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. (pri absencii iných priťažujúcich, resp. poľahčujúcich okolností).

Nie je možné ani aplikovať § 49 ods. 2 Tr. zák. a v jeho zmysle vylúčiť podmienený odklad výkonu trestu podľa odseku 1 tohto ustanovenia.

V kontexte priebehu konania je k tomu potrebné uviesť nasledovné:

Na rozdiel od konania o dovolaní sa v odvolacom konaní preskúmava rozsudok, resp. jeho výrok, ktorý nie je právoplatný.

Ak je podľa ustanovení Trestného zákona pri rozhodovaní potrebné posúdiť, či u predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného nastali účinky zahľadania, posudzuje tieto účinky odvolací súd podľa stavu v čase svojho rozhodovania, a to napriek tomu, že podstatou odvolacieho konania je prieskum zákonnosti a odôvodnenosti rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd alebo súd prvého stupňa, ktorému odvolací súd vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Tr. por. teda otázku zahľadania predchádzajúceho odsúdenia nemôže považovať za uzavretú a je pri jej posudzovaní v rovnakej pozícii, ako súd prvého stupňa pri pôvodnom meritórnom rozhodovaní.

V dôsledku uvedeného zrušil najvyšší súd výrok o treste napadnutého rozsudku, týkajúci sa obžalovaného R., a to podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 veta prvá Tr. por. Napadnutým rozsudkom (síce) neboli porušené ustanovenia Trestného zákona, nazerajúc na otázku trestu v časovom momente rozhodovania súdu prvého stupňa. Procesná chronológia (popísaná vyššie) však posúva napadnutý rozsudok do pozície jeho časovo aktuálneho preskúmania, a to s negatívnym výsledkom.

Po zrušení dotknutého výroku rozhodol odvolací súd s využitím § 322 ods. 3 Tr. por. na základe skutkového stavu a právnej kvalifikácie v podobe nedotknutého výroku o vine u obžalovaného R. tak, že mu uložil trest v rámci sadzby podľa § 336 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. (teda sadzby podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. neupravenej zvýšením jej dolnej alebo znížením hornej hranice). Pri zohľadnení kritérií uvedených v § 34 ods. 4 Tr. zák. uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Vzhľadom k doterajšej právnej netrestanosti a dôvodu poskytnutia nepriameho úplatku (teda síce na účel pôsobenia na výkon právomoci verejného činiteľa, avšak pri jeho rozhodovaní o spôsobe doručovania meritórneho rozhodnutia súdu, nie v otázke rozhodovania vo veci samej) mal najvyšší súd za to, že sú splnené predpoklady podmieneného odkladu výkonu trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., o ktorom rozhodol a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu troch rokov. Zvýšenie výmery trestu oproti rozsudku súdu prvého stupňa (z 8 mesiacov na 1 rok)

nie je porušením zákazu reformácie „in peius“ v zmysle § 322 ods. 3 veta druhá Tr. por., nakoľko odvolacím súdom bol výkon trestu (na rozdiel od napadnutého rozsudku) podmiennečne odložený. Ide teda o zmenu v prospech, nie v neprospech obžalovaného.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 7. februára 2012

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková